

› Άρης Σφακιανάκης, συγγραφέας

Ο πρίγκιψ του δευτέρου ορόφου

■ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΣΤΟΦΟΡΟ

Την προηγούμενη εβδομάδα φιλοξενήσαμε συνέντευξη της Καρολίνας Μέρμηγκα για τον μυθιστόρημά της «Στον κήπο της Βασιλισσας Αμαλίας». Είναι ένα από τα τρία μυθιστορήματα που κυκλοφόρησαν πρόσφατα κι αναφέρονται σε εκείνη την περίοδο. Σήμερα συζητάμε με τον Άρη Σφακιανάκη για το μυθιστόρημα «Ο πρίγκιψ του δευτέρου ορόφου – Στον καιρό του Όθωνα» (εκδόσεις Κέδρος), ενώ θα ακολουθήσει το άλλο Σάββατο ο Τεύκρος Μιχαηλίδης με το «Ένα πτώμα στην αυλή της Αμαλίας».

Ο Άρης Σφακιανάκης, μας δίνει μια πολύ πειστική περιγραφή της Αθήνας από την εποχή που αποφασίζεται αν γίνει πρωτεύουσα του νεοελληνικού κράτους. Με

τις γλαφυρές, όσο και ακριβείς ιστορικά περιγραφές του ζωντανεύει πραγματικά εκείνο το μικρό χωριό που σήμερα φιλοξενεί πέντε εκατομμύρια κατοίκους...

Με έναν επινοημένο ήρωα-ποιητή και δάσκαλο ελληνικών της Αμαλίας, ο οποίος κατοικεί στο παλάτι – τη σημερινή Βουλή – ο συγγραφέας, επιστρατεύοντας το χιούμορ και τη σάτιρα μας χαρίζει ένα πολύ ενδιαφέρον μυθιστόρημα που αποκαλύπτει παράλληλα τα παρασκίνια εκείνης της κρίσιμης περιόδου, ενώ μεγάλο ενδιαφέρον έχουν και τα πορτρέτα του Όθωνα και κυρίως της Αμαλίας, όπως τα σκιαγραφεί. Ο ήρώας του, ως Έλληνας της διασποράς, με σπουδές στο Μόναχο, έχει και μια ματιά «εξωτερική» απέναντι σε όσα συμβαίνουν. Πέφτει

όμως από την αρχή στα βαθιά αφού είναι συνεργάτης του Κωλέττη και όλα αλλάζουν όταν γνωρίζει τον ίδιο τον Όθωνα, με την άφιξή του στο Ναύπλιο.

Ειδικά μετά τον γάμο με την Αμαλία, η θέση του θα αναβαθμιστεί από απλού γραφιά σε δάσκαλο.

Ο συγγραφέας ισορροπεί με επιτυχία μεταξύ παρωδίας και τραγωδίας, αφηγούμενος τα όσα ζει σε πρώτο πρόσωπο. Φυσικά εμφανίζονται και πολλές προσωπικότητες της εποχής εκείνης που επίσης παρουσιάζονται με πειστικότητα.

Είναι ακόμη ένα μυθιστόρημα σημαντικό για όσους θέλουν να ανακαλύψουν και την τοπική ιστορία καθώς και τα μουσικά που κρύβουν τα δρομάκια και τα σπία στο κέντρο της πόλης.

› **Πρόσφατα κυκλοφόρησαν τρία μυθιστορήματα που επικεντρώνουν στη βασίλισσα Αμαλία και στην εποχή του Όθωνα. Γιατί πιστεύετε πως υπάρχει αυτό το ενδιαφέρον από τους συγγραφείς για εκείνη την περίοδο;**

Θα μπορούσε να πει κάποιος ότι τα μεγάλα πνεύματα συναντώνται – αλλά μονάχα αν ήθελε να τρολάρει τον εαυτό του. Θα έλεγα ότι πρόκειται για μια ευτυχή συγκυρία αφού κανείς από εμάς τους τρεις δεν γνωρίζει τον άλλον ώστε να το έχουμε αναφέρει μεταξύ μας βάζοντας στοίχημα ποιος θα τα καταφέρει καλύτερα. Τα τριάντα χρόνια του Όθωνα είναι άγνωστα στους σύγχρονους Έλληνες και αυτό ίσως παρακίνησε τους συγκεκριμένους συγγραφείς να ασχοληθούν με την ορισμένη περίοδο.

› **Εσάς τι είναι αυτό που σας έκανε να ασχοληθείτε με τη συγκεκριμένη περίοδο;**

Ήταν σχεδόν αναπόφευκτο αφού στο προηγούμενο μυθιστόρημά μου, «Η σκιά του Κυβερνήτη», αναφερόμουν στα χρόνια που κυβέρνησε την Ελλάδα ο Καποδίστριας, να οδηγηθώ στον

επόμενο άρχοντα του τόπου, ένα ανήλικο πριγκιπόπουλο από το Μόναχο, που έφτασε στην χώρα για να ηγηθεί μιας Ελλάδας που έκανε τα πρώτα της βήματα και επιχειρούσε (μάταια) να εξέλθει των εμφυλίων σπαραγμών – που αποδεικνύονται εθνικό σπορ. Πιο συγκεκριμένα ωστόσο, θέλησα να ασχοληθώ με εκείνη την εποχή επειδή τότε αποφασίστηκε να

γίνει πρωτεύουσα του κράτους η Αθήνα κι ήθελα να αναπαραστήσω, όσο μπορούσα καλύτερα, τον τρόπο που άρχισε να γίνεται εκείνο το αλλοτινό αρβανιτοχώρι αυτή η πόλη που μας φιλοξενεί όλους εμάς σήμερα. Εγώ ήρθα στην Αθήνα πρωτοετής φοιτητής Νομικής και δεν την εγκατέλειψα από τότε. Την αγάπησα από την πρώτη στιγμή και την αγαπώ μέχρι σήμερα.

› **Ο ήρώας σας, ο «Πρίγκιπας», θασίζεται σε κάποιο πραγματικό πρόσωπο;**

Ο πρίγκιψ μου, αυτός που έγινε ο δάσκαλος της Αμαλίας στο μυθιστόρημα, ο ποιητής χωρίς επιτυχία στις γυναίκες, είναι επινοήμα της φαντασίας. Υπάρχουν βέβαια στοιχεία του δικού μου χαρακτήρα στο πρόσωπό του, αλλά αντεστραμμένα. Εγώ είμαι πεζογράφος, εκείνος ποιητής. Εκείνος συναγελάζεται με τα άτομα της Αυλής, εγώ είμαι πιο δημοκρατικών καταβολών. Εκείνος δεν παντρεύεται ποτέ, εγώ βούτηξα στο κενό. Βέ-

βαια, η αλήθεια είναι ότι έχουμε κάτι κοινό: μένουμε κι οι δυο στον δεύτερο όροφο. Εκείνος στο παλάτι κι εγώ στον Νέο Κόσμο.

› **Παρουσιάζετε και μια ενδιαφέρουσα οπτική για την προσωπικότητα της Αμαλίας. Αδίκηθηκε τελικά από την Ιστορία;**

Η Αμαλία, που ήρθε μικρή κι αυτή στην Ελλάδα, αποδείχτηκε μια ικανή γυναίκα που αγάπησε τον άντρα της, προσπάθησε να τον βοηθήσει όπως μπορούσε κι έγινε στο τέλος πιο Ελληνίδα από πολλές άλλες. Πίστεψε στην Μεγάλη Ιδέα του Κωλέττη κι αντιμετώπισε με σθένος τις απαιτήσεις των Προστάτιδων (!) Δυνάμεων. Όταν έλειπε ο σχολαστικός Όθων στο εξωτερικό εκείνη φρόντιζε να επιλύει γρήγορα και αποφασιστικά τα χρονίζοντα προβλήματα του τόπου. Με δικό της διάταγμα απαγορεύτηκε το κάπνισμα στα δημόσια καταστήματα. Όταν έγινε η έξωση του βασιλικού ζεύγους, έμειναν κι οι δυο σ' ένα χωριουδάκι λίγο έξω από το Μόναχο και δεν άργησε να ακολουθήσει τον Όθωνα στον τάφο. Είναι θαμμένοι δίπλα-δίπλα στο υπόγειο του ναού Theatinerkirche του Μο-

νάχου, στον οικογενειακό τάφο της βαυαρικής δυναστείας των Βίτελσμπαχ – αυτό για όσους επισκέπτονται το Μόναχο.

› **Από την «Εξοδο» στη «Σκιά του Κυβερνήτη» κι από εκεί στον «Πρίγκιπα του δευτέρου ορόφου». Τι σας έκανε να στραφείτε τα τελευταία χρόνια στο ιστορικό μυθιστόρημα; Θα υπάρξει και συνέχεια;**

Στράφηκα στο ιστορικό μυθιστόρημα από μια περίεργη σύμπτωση. Έτυχε να αγοράσω σπίτι στην οδό Κασομούλη. Όταν αναρωτήθηκα ποιος ήταν αυτός ο Κασομούλης, όταν έμαθα ότι ήταν αγωνιστής της Επανάστασης του 1821 κι είχε γράψει πεντάτομο έργο σχετικά, όταν έσπευσα να αγοράσω και να διαβάσω αυτά που είχε γράψει, όταν συνειδητοποίησα ότι δεν είχα παρά αμυδρή ιδέα για τα γεγονότα εκείνα, αποφάσισα να μελετήσω περισσότερο και να μάθω περισσότερα. Αυτό με οδήγησε να γράψω μια τριλογία που ίσως παρακινούσε τους συνΕλληνες να ασχοληθούν ενδελεχέστερα με τα χρόνια εκείνα. Αυτό είναι όλο. Αν θα συνεχίσω με ιστορικό μυθιστόρημα; Μένει να αποδειχθεί...

